DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH

Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 24. 20 Grudnia 1919 r.

TREŚĆ:

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE

Rady Ministrów do ustawy tymczasowej z dn. 2 sierpnia 1919 r. (Dz. Pr, P. P. № 65. poz. 395) „o organizacji władz administracyjnych drugiej instancji".

Na zasadzie art. 9 ustawy tymczasowej z dn. 2 sierpnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 65, poz. 395) „o organizacji władz administracyjnych drugiej instancji", nie naruszając na przyszłość w niczem prawa zastrzeżonego w tym artykule Ministrowi Spraw Wewnętrznych, zarządza się jak następuje:

Stanowisko wojewody i jego stosunek służbowy.

Art. 1. Wojewoda jest na obszarze Województwa przedstawicielem Rządu Centralnego i dzierży z jego ramienia władzę państwową.

Przy pomocy Rady Wojewódzkiej tudzież urzędów i organów sobie podległych sprawuje Wojewoda zarząd Województwa, za który jest wobec Rządu Centralnego odpowiedzialny.

Art. 2. Wojewodę mianuje, przenosi i uwalnia Naczelnik Państwa na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych, uchwalony przez Radę Ministrów.

Art. 3. Wojewoda podlega pod względem personalnym Ministrowi Spraw Wewnętrznych, zaś służbowo Ministrom właściwym dla danego działu administracji państwowej.

Art. 4. W razie niemożności pełnienia przez Wojewodę obowiązków służbowych, zastępuje go w nich ten z pomiędzy pozostających na etacie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Naczelników Departamentu, któremu Wojewoda zastępstwo poruczy.

Na zastępcę przechodzą w okresie zastępstwa wszelkie prawa i obowiązki Wojewody.

Zakres działania Wojewody.

Art. 5. Do zakresu działania Wojewody należą wszelkie sprawy administracji państwowej z wyjątkiem spraw, przekazanych administracji sądowej, skarbowej, szkolnej, wojskowej, kolejowej i pocztowo-telegraficznej oraz spraw zastrzeżonych kompetencji Urzędów Ziemskich.

W powyższym zakresie działania jest Wojewoda odpowiedzialnym wykonawcą zleceń poszczególnych Ministrów tudzież organem zarządzającym, orzekającym, rozstrzygającym lub wnioskującym.

Art. 6. Na mocy ustaw i rozporządzeń ministerjalnych Wojewoda może w zakresie swej kompetencji wydawać rozporządzenia. Rozporządzenia te mogą zawierać sankcję karną do wysokości przewidzianej w ustawie lub rozporządzeniu, na zasadzie których zostały wydane. Aby rozporządzenia takie miały moc obowiązującą, winny być ogłoszone w Dzienniku Wojewódzkim, a nadto podane do wiadomości publicznej na terenie, na którym mają obowiązywać w sposób na tym terenie używany. Ponadto muszą zawierać nagłówek „Rozporządzenie", powołać ustawę lub rozporządzenie, na mocy których wydane zostały, oraz wskazać termin, od którego rozporządzenie po ogłoszeniu obowiązywać zaczyna.

W wykonaniu przepisów ustawowych tudzież rozporządzeń, rozstrzygnięć, decyzji i t. p. wydaje Wojewoda zarządzenia. Dla zabezpieczenia ich wykonalności mogą zarządzenia te przewidywać środki przymusowe dopuszczalne w ustawach i rozporządzeniach, na zasadzie których zarządzenie wydano.

Art. 7. Wojewoda zabezpiecza spokój i bezpieczeństwo publiczne w powierzonem mu Województwie. Wojewoda decyduje o użyciu oddziałów policji jednego powiatu w granicach drugiego i o przesunięciu rezerw.

W wypadkach wyjątkowych, gdy siły i środki władzy cywilnej okażą się niewystarczającemi, Wojewoda może zażądać pomocy wojska (dekret z dn. 2 stycznia 1919 r., Dz. Pr. P. P. № 1 poz. 80 oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 18 kwietnia 1919 r., Dz. Pr. P. P. № 35 poz. 276).

Nadto Wojewoda sprawuje zgodnie z obowiązującemi przepisami nadzór nad prasą, widowiskami, sprawami paszportowemi, sprawami obcych poddanych, ruchem ludności, jakoteż nad zgromadzeniami, stowarzyszeniami i związkami; Wojewoda prowadzi ponadto rejestrację stowarzyszeń i związków o ile ich działalność ogranicza się do obszaru Województwa lub jego części.

Art. 8. W zakresie spraw wojskowych należy do kompetencji Wojewody:

1) współdziałanie z władzami wojskowemi w sprawie przygotowania i przeprowadzenia poboru wojskowego, a w szczególności: ogłoszenie rozporządzenia o zarządzeniu poboru wojskowego w Województwie, przeprowadzenie czynności przygotowawczych z poborem związanych, czuwanie nad sprawnem przeprowadzeniem samego poboru i przedkładanie Ministrowi Spraw Wewnętrznych sprawozdań o jego wyniku tudzież delegowanie przedstawiciela Urzędu Wojewódzkiego do stałej komisji przy dowództwie Okręgowem Generalnem (art. 29 Tymcz. Ust. o powszechnym obowiązku służby wojskowej, Dz. Pr. Kr. P. № 13 poz. 28 z roku 1918),

2) współdziałanie z władzami wojskowemi w sprawach dotyczących przygotowania i przeprowadzenia mobilizacji i demobilizacji osobowej i rzeczowej oraz w sprawach kwalifikacji koni i środków przewozowych,

3) wyznaczenie przedstawiciela Urzędu Wojewódzkiego do Okręgowych Komisyj Rekwizycyjnych (art. 12 ustawy z dn. 11 kwietnia 1919 r. Dz. Pr. P. P. № 32 poz. 264 i art. 18 ustawy z dn. 25 lipca 1919 r. Dz. Pr. P. P. № 67 poz. 401).

Art. 9. W sprawach wyznaniowych należy do kompetencji Wojewody zapewnienie prawnej opieki kościołowi katolickiemu, a w stosunku do innych przez Państwo uznanych wyznań i związków religijnych ponadto wykonywanie nadzoru względnie praw Państwu przysługujących, na zasadzie obowiązujących przepisów.

Art. 10. W zakresie spraw zdrowia publicznego należą do Wojewody w drugiej instancji wszystkie te sprawy, które w myśl art. 2 zasadniczej ustawy sanitarnej z dn 19 lipca 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 63 poz. 371) podlegają w najwyższej instancji kompetencji Ministerstwa Zdrowia Publicznego, a nadto orzecznictwo w pierwszej instancji w tych sprawach, które specjalnemi przepisami wyjęte zostaną z pod kompetencji Starosty.

Art. 11. W zakresie aprowizacji ludności należy do Wojewody:

1) ogólne kierownictwo aprowizacją w Województwie,
2) rozstrzyganie w drugiej instancji o zawieszonych przez Starostę uchwałach komisji aprowizacyjnej, utworzonej przy Sejmikach względnie przy Magistratach,
3) przedkładanie Ministrowi Aprowizacji wniosków na utworzenie w większych środowiskach ludności Komisarjatów lub Inspektoratów Aprowizacji.

Art. 12. W dziedzinie ochrony pracy i opieki społecznej należą do Wojewody:

1) sprawy przekazane dekretem z dn. 3 stycznia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 5 poz. 90) inspektorom pracy,
2) funkcje poruczone art. 185 punkt a) dekretu z dn. 11 stycznia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 9 poz. 122) sekcji ubezpieczeń społecznych Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej,
3) sprawy poruczone delegatom sekcji opieki społecznej Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 13. W zakresie spraw rolniczych i weterynaryjnych należy do działalności Wojewody:

1) rozstrzyganie w drugiej instancji odwołań od orzeczeń i zarządzeń, wydanych w pierwszej instancji przez Starostwa w sprawach rolniczych i weterynaryjnych;
2) nadzór ogólny nad działalnością władz rolniczych i weterynaryjnych pierwszej instancji;
3) wszelkie sprawy, dotyczące zarządu rolnictwa i weterynarji, w szczególności sprawy produkcji roślinnej i zwierzęcej, meljoracyj rolnych, przemysłu rolnego, pomocy rolnej, szkolnictwa rolniczego niższego stopnia oraz państwowej służby weterynaryjnej, o ile wychodzą poza zakres działalności władz administracyjnych pierwszej instancji;
4) podział zasiłków, udzielanych przez Skarb Państwa na cele rolnicze w granicach Województwa i kontrola nad prawidłowem ich zużytkowaniem;
5) współdziałanie we wszelkich akcjach, podejmowanych przez instytucje społeczne, a mających na celu uruchomienie i odbudowę rolnictwa na obszarze Województwa;
6) sprawy przekazane na zasadzie dekretu z dn. 16 stycznia 1919 r. w przedmiocie organizacji urzędów ochrony lasów — okręgowym inspektorom i komisarzom ochrony lasów;
7) ogólny nadzór policyjno-weterynaryjny i sanitarno-weterynaryjny na obszarze Województwa oraz nadzór państwowy nad lecznictwem zwierząt;
8) sprawy pobierania podatku procentowego od zwierząt;
9) zestawianie i przedkładanie Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych wykazów statystycznych oraz perjodycznych sprawozdań w sprawach rolniczych, leśnych i weterynaryjnych.

Art. 14. W dziedzinie administracji przemysłowej należy do zakresu działania Wojewody:

1) rozstrzyganie w drugiej instancji odwołań przeciw orzeczeniom i zarządzeniom władz przemysłowych pierwszej instancji;

2) wydawanie w pierwszej instancji pozwoleń przemysłowo-policyjnych na urządzenie i uruchomienie zakładów przemysłowych, rozmieszczonych na obszarze 2-ch lub więcej powiatów tego samego Województwa oraz takich zakładów przemysłowych, co do których wydawanie takiego pozwolenia w drodze ustawy lub rozporządzenia Wojewodzie zastrzeżone zostanie;
3) wydawanie w pierwszej instancji innych uprawnień przemysłowych w wypadkach przewidzianych ustawami lub rozporządzeniami.

Art. 15. W zakresie robót publicznych należą do kompetencji Wojewody wszystkie te sprawy, które w myśl ustawy z dn. 29 kwietnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 39 poz. 283) przekazane zostały Dyrekcjom Robót Publicznych.

Art. 16. W sprawach gospodarczych Urzędu Wojewódzkiego i podległych mu urzędów należy do Wojewody:
1) układanie budżetów tych urzędów, przedstawianie ich właściwym Ministerstwom do zatwierdzenia, stawianie wniosków na udzielenie kredytów tudzież nadzór i kontrola nad ich zrealizowaniem;
2) zarząd i kontrola nad majątkiem ruchomym Urzędu Wojewódzkiego i urzędów podległych oraz zatwierdzanie umów o najem lokali, potrzebnych na pomieszczenie władz i urzędów;
3) wszelkie inne sprawy gospodarcze Urzędu Wojewódzkiego i urzędów podległych.

Art. 17. W dziedzinie samorządu należą go zakresu działania Wojewody następujęce sprawy:
1) wykonywanie w ostatniej instancji nadzoru nad samorządem gmin wiejskich oraz miast niewydzielonych ze związku powiatowego;
2) wykonywanie bezpośredniego nadzoru nad samorządem powiatowym i miejskim miast wydzielonych oraz nad samorządem związków specjalnych, o ile taki związek leży cały w obrębie województwa.

W zakresie spraw w punkcie 2 wymienionych zastrzeżone są kompetencji Ministra Spraw Wewnętrznych nadal:
a) prawo rozwiązywania Rad Miejskich w miastach wydzielonych oraz Sejmików i Wydziałów Powiatowych,
b) prawo składania z urzędu członków magistratu w miastach wydzielonych,
c) prawo zatwierdzania budżetów miast wydzielonych oraz budżetów powiatowych, jak również prawo zatwierdzania uchwał finansowych, dotyczących wprowadzenia w miastach lub powiatach opłat, podatków, dodatków do podatków, zaciągania pożyczek, nabywania i pozbywania nieruchomości, ustanawiania monopoli oraz lokaty kapitałów,
d) prawo zatwierdzania statutów związków specjalnych.

3) decydowanie w ostatniej instancji w wypadkach zaskarżenia orzeczeń Starostów i Wydziałów Powiatowych, wydanych w załatwieniu skarg na wybory do Rad gminnych i do Rad Miejskich w miastach niewydzielonych oraz do Sejmików Powiatowych, o ile obowiązujące postanowienia nie przewidują odwołania do Sądu Najwyższego;

4) rozstrzyganie w pierwszej instancji skarg co do ważności wyborów w miastach wydzielonych; przeciwko rozstrzygnięciom Wojewody w tych sprawach przysługuje prawo odwołania się do Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 18. Oprócz spraw wyszczególnionych w artykułach 7 do 18 należeć będą do kompetencji Wojewody wszystkie te sprawy, które przez poszczególnych Ministrów na zasadzie art. 7 ustawy z dn. 2 sierpnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 65 poz. 395) lub przez późniejsze ustawy Wojewodom przekazane zostaną.

Tok instancji i orzecznictwo Wojewody.

Art. 19. W określonym w powyższych artykułach zakresie działania orzeka Wojewoda w pierwszej instancji w tych wypadkach, gdy ustawy lub rozporządzenia wyraźnie to przewidują. Przeprowadzenie jednakże potrzebych do wydania orzeczenia dochodzeń może Wojewoda przekazać władzom powiatowym, działającym wtedy w jego imieniu, zastrzegając równocześnie dla siebie wydanie samego orzeczenia.

W drugiej instancji rozstrzyga Wojewoda sprawy, w których w pierwszej instancji orzekały władze powiatowe lub magistraty miast wydzielonych. Rozporządzenie niniejsze oraz późniejsze ustawy określą przypadki, w których rozstrzygnięcia Wojewody w drugiej instancji są ostateczne.

W trzeciej instancji rozstrzyga Wojewoda w tych sprawach z zakresu samorządu, w których w pierwszej instancji orzekały Urzędy Gminne lub Magistraty miast niewydzielonych. Rozstrzygnięcia Wojewody w 3 instancji są ostateczne, co w rozstrzygnięciu uwidocznione być winno.

Art. 20. Przeciw nieostatecznym orzeczeniom i rozstrzygnięciom Wojewody służy odwołanie do właściwego Ministerstwa w terminie 14-dniowym od dnia ogłoszenia lub doręczenia. Odwołaniu przysługuje moc wstrzymująca o ile ustawa inaczej nie stanowi lub o ile w orzeczeniu lub decyzji równocześnie nie zaznaczono, że ze względów dobra publicznego tej mocy wstrzymującej odwołaniu nie przyznaje się.

Stosunek Wojewody do podległych mu urzędów.

Art. 21. Wojewoda jest zwierzchnikiem wszystkich na obszarze Województwa istniejących, a dla przekazanych Wojewodzie w art. 5 dziedzin administracji państwowej utworzonych urzędów i organów, zarówno państwowych jak i samorządowych. Z tego też tytułu wykonuje Wojewoda nadzór ogólny nad ich działalnością i czuwa nad zgodnością jej z obowiązującemi przepisami.

Jako przedstawiciel rządu nadaje Wojewoda podległym mu urzędom i organom jednolity kierunek działania, dążący do zapewnienia pieczy państwowej wszystkim mieszkańcom powierzonego sobie obszaru i zmierzający do ogólnego rozwoju Województwa.

Art. 22. Wojewoda może z urzędu znieść lub zmienić wszystkie sprzeczne z obowiązującemi przepisami lub z interesami dobra powszechnego rozporządzenia, rozstrzygnięcia, decyzje, orzeczenia, zarządzenia i t. d. władz, urzędów i organów mu podległych, o ile przez to nie zostaną naruszone prawa osób trzecich legalnie nabyte.

Art. 23. Wojewoda odbiera sprawozdania władz powiatowych o stanie powiatu i działalności wszystkich władz i organów i przedkłada je po zaopatrzeniu ich własnemi spostrzeżeniami i wnioskami właściwym Ministrom.

Stosunek Wojewody do urzędników państwowych na obszarze Województwa.

Art. 24. Funkcjonarjuszów Urzędu Wojewódzkiego tudzież urzędów państwowych Wojewodzie podległych mianują do VII kategorji płac włącznie właściwi Ministrowie, poniżej zaś VII kategorji płac Wojewoda, Funkcjonarjusze ci winni odpowiadać wymogom ustalonym w Tymczasowych Przepisach Służbowych reskryptem Rady Regencyjnej z dn. 11 czerwca 1918 r. (Dz. Pr. Kr. P. № 6 poz. 13); ponadto winni wykazać się specjalnemi kwalifikacjami, wymaganemi dla danej gałęzi służby. O ile zaś chodzi o urzędników referendarskich (samodzielni referenci i ich pomocnicy), to winni oni wykazać się zupełnem wykształceniem akademickiem, stwierdzonem złożeniem wszystkich przepisanych egzaminów. W wyjątkowych wypadkach, ze względu na zapotrzebowanie urzędników, może Wojewoda przedstawić właściwemu Ministrowi wniosek na udzielenie kandydatowi dyspensy od wymaganego stopnia wykształcenia.

Karty osobowe funkcjonarjuszy, mianowanych przez Wojewodę, winny być przesłane właściwemu Ministrowi. Wojewoda zawiadamia również właściwych Ministrów o wszelkich zmianach w stosunkach osobistych i służbowych funkcjonarjuszy mu podległych.

Art. 25. Przenoszenie funkcjonarjuszy z jednego Województwa do drugiego oraz stabilizacja wszystkich przez władze centralne mianowanych funkcjonarjuszy zostają nadal zastrzeżone właściwym Ministrom.

Art. 26. Funkcjonarjuszom przez siebie mianowanym wyznacza Wojewoda miejsce służbowe, przenosi ich w miarę potrzeby, uwzględniając przeznaczony na ten cel kredyt, tudzież uwalnia ze służby na własne żądanie, względnie w wypadkach przewidzianych w art 42 Tymczasowych Przepisów Służbowych dla urzędników państwowych (Dz. Pr. Kr. P. № 6 poz. 13).

Art. 27. Wojewoda udziela funkcjonarjuszom podległych mu władz i urzędów przysługującego im w myśl art. 23 Tymczasowych Przepisów Służbowych dla urzędników państwowych corocznego urlopu dla wypoczynku, a mianowicie 6 tygodniowego dla funkcjonarjuszy do VI-ej kategorji, zaś 4-tygodniowego od VI-ej kategorji włącznie do XI ej. Urlopów dłuższych udzielić może właściwe Ministerstwo na wniosek Wojewody.

Niezależnie od powyższego przysługuje Wojewodzie prawo udzielania w wypadkach ważnych i nagłych urlopów specjalnych, nie dłuższych jednak jak na przeciąg dni 8-miu.

Art. 28. Wojewoda wykonuje nad wszystkimi funkcjonarjuszami podległych mu władz i urzędów władzę dyscyplinarną na zasadzie obowiązujących przepisów (Tymczasowe Przepisy Służbowe dla urzędników państwowych—Dz. Pr. Kr. P. № 6 poz. 13).

W myśl art. 36 Tymczasowych Przepisów Służbowych ustanowiona będzie przy Urzędzie Wojewódzkim komisja dyscyplinarna pierwszej instancji. Z 4-ch asesorów, przewidzianych w art. 36 wymienionych przepisów przynajmniej 1 musi należeć do etatu tego samego Ministerstwa co obwiniony.

Art. 29. Przepisy tyczące się nominacji, przenoszenia, uwolnienia ze służby, udzielania urlopów oraz przepisy o postępowaniu dyscyplinarnem nie odnoszą się do funkcjonarjuszy policji państwowej; stosunki ich bowiem w powyższych kierunkach normują postanowienia ustawy z dn. 24 lipca 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 61, poz. 363).

Art. 30. Przynajmniej raz na rok Wojewoda zgromadza wszystkich Starostów, Naczelników Departamentów i Kierowników Oddziałów celem omówienia organizacji jakoteż działalności władz i urzędów Wojewodzie podległych. Uczestnicy tego zjazdu mają prawo przedstawić wszystkie ujemne strony tak organizacji jak i działalności tych instytucyj oraz mają prawo czynić wnioski dążące do usunięcia braków, a natomiast wprowadzenia tych ulepszeń, któreby zapewniały coraz lepsze udoskonalenie administracji.

Celem przygotowania materjału dla tych zjazdów winni Naczelnicy Departamentów i Starostowie odbyć z podległymi sobie urzędnikami przed zjazdem konferencje, by módz na zjeździe wystąpić z konkretnemi wnioskami.

Wyniki zjazdu winien Wojewoda przedstawić na corocznych zebraniach Wojewodów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, na które w tym celu zapraszani będą reprezentanci zainteresowanych Ministerstw.

Rada Wojewódzka.

Art. 31. Przy Wojewodzie czynną jest Rada Wojewódzka, Zadanie Rady polega na wydawaniu opinji w sprawach, poddanych jej pod obrady przez Wojewodę, a nadto podejmowanie uchwał stanowczych w sprawach przekazanych jej przez ustawy.

Przewodniczącym Rady Wojewódzkiej jest Wojewoda lub wyznaczeni przez niego zastępcy.

Rada Wojewódzka wydaje opinje względnie uchwala bądź na posiedzeniach plenarnych, bądź to w sekcjach. Pełną Radę Wojewódzką zwołuje Wojewoda w miarę uznanej przez siebie potrzeby, nie rzadziej jednak jak 2 razy do roku.

Art. 32. Wskazanem jest by Wojewoda zasięgał opinji Rady Wojewódzkiej we wszystkich sprawach większego znaczenia dla Województwa tak pod względem gospodarczym jak i kulturalnym, a w szczególności w sprawach aprowizacyjnych, budowy kolei, kanałów, portów, regulacji rzek, zmiany granic Województwa i powiatów, ulg podatkowych spowodowanych klęskami żywiołowemi na znaczniejszej przestrzeni Województwa, budowy szpitali większych, zakładów humanitarnych i t. p. oraz we wszystkich sprawach ważniejszych, wchodzących w zakres działalności związków komunalnych.

Sekcje natomiast powołane będą do udzielania swej opinji w tych wszystkich wypadkach, w których wprawdzie opinja pełnej Rady Wojewódzkiej byłaby pożądaną, jednak z powodu nagłości sprawy zasiągnięta być nie może. Ponadto wskazanem jest zasięganie opinji Sekcji w sprawach mniejszego znaczenia w szczególności: budowy kolejek, dróg, znaczniejszych zakładów przemysłowych, budowli wodnych, zakładania spółek wodnych, ulg podatkowych ograniczonych do mniejszych przestrzeni, próśb instytucyj komunalnych i publicznych o zasiłki ze Skarbu Państwa, zmiany granic gmin, podnoszenia osad do rzędu miast, oznaczania warunków prze-

targów publicznych na wykonanie robot lub dostaw państwowych, upoważnienia do wykonania robót lub dostaw sposobem gospodarczym, jeżeli przetarg nie dojdzie do skutku, oraz określania ogólnych warunków wykonania, wreszcie wszelkich uchwał finansowych związków samorządowych. W tym ostatnim wypadku wskazanem jest zaprosić na posiedzenie Sekcji delegata interesowanego związku celem uzyskania od niego potrzebnych wyjaśnień.

Art. 33. Do pełnej Rady Wojewódzkiej należą delegaci Sejmików i Rad Miejskich miast wydzielonych oraz kierownicy poszczególnych działów administracji wojewódzkiej i przedstawiciele działów nie należących do tego zarządu; tych ostatnich wyznaczają naczelnicy odnośnych władz.

O ile na obszarze Województwa znajduje się więcej naczelników równorzędnych tego samego działu administracji, nie wchodzących w zakres działania Wojewody, wtedy Wojewoda zwraca się do właściwego Ministra o wyznaczenie przedstawiciela w Radzie Wojewódzkiej.

Art. 34. Sekcje obradują w komplecie, składającym się przynajmniej z trzech delegatów samorządowych przy udziale jednego przedstawiciela odnośnego działu administracji oraz przynajmniej jednego sędziego. Dla zapewnienia tego kompletu Wojewoda powołuje do każdej sekcji 4-ch delegatów, z których jeden przy pełnym komplecie będzie miał charakter zastępcy. Głos jego wtedy się liczy, jeżeli jeden z delegatów nie jest na posiedzeniu obecnym.

Sekcje obradują w kadencjach kwartalnych wedle porządku alfabetycznego reprezentowanych przez delegatów związków samorządowych. Wojewoda układa plan kadencyj sekcyjnych na cały rok zgóry oraz wysyła zaproszenia do delegatów związków samorządowych na poszczególne sesje; w zaproszeniach tych winien być uwidoczniony przypuszczalny czas trwania sesji.

Art. 35. Delegatom i ich zastępcom należą się djety po 50 marek dziennie w czasie trwania sesji oraz zwrot kosztów podróży. Wypłatę uskutecznia ten związek samorządowy, ktory ich wydelegował. Przedstawicielom poszczególnych działów administracji należą się djety urzędnicze względnie wojskowe oraz zwrot kosztów podróży, o ile nie urzędują w siedzibie Województwa. Koszty te obciążają budżety odnośnych działów administracji.

Art. 36. Stanowcze uchwały Rady Wojewódzkiej względnie Sekcji może Wojewoda ponownie przekazać do rozpatrzenia względnie zawiesić, winien jednak w ostatnim wypadku przedłożyć je do rozstrzygnięcia właściwemu Ministrowi.

Wojewoda jest odpowiedzialnym za wszystkie zarządzenia, wydane przez siebie na podstawie opinji lub uchwał Rady Wojewódzkiej względnie jej Sekcji. Okoliczność, że wydał je w myśl tych uchwał lub opinji, nie zmniejsza jego odpowiedzialności.

Organizacja Urzędu Wojewódzkiego.

Art. 37. Urząd Wojewódzki składać się będzie z Departamentów, a mianowicie: Prezydjalnego, Administracyjnego, Samorządowego; Zdrowia Publicznego (Wojewódzki Urząd Zdrowia), Aprowizacyjnego, Rolnictwa i Weterynarji, Przemysłowego, Pracy i Opieki Społecznej, Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych oraz Kancelarji Głównej.

Sprawy należące do zakresu działania Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Sztuki i Kultury włączone będą do Departamentu Administracyjnego.

Departamenty dzielić się będą na oddziały.

Art. 38. Departamentem kieruje Naczelnik Departamentu, należący do kategorji płac Va, Vb i VI, względnie do kategorji VI, VII i VIII, o ile chodzi o Naczelnika Kancelarji Głównej.

Etat dla każdego Departamentu oznaczy właściwy Minister w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Wojewodą.

Każdy departament posiadać będzie swoją kancelarję. Jedynie ekspedyt i Archiwum Główne będą wspólne. Osobna instrukcja biurowa wydaną zostanie dla Urzędu Wojewódzkiego.

Wydatki osobowe i rzeczowe każdego Departamentu względnie Oddziału obciażać będą budżet właściwego Ministerstwa. Wydatki Kancelarji Głównej i Archiwum ponosić będzie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Ar . 39. Wszelkie rozporządzenia, polecenia, pisma, podania i t. p. nadsyłane do Urzędu Wojewódzkiego, kierowane sa do Wojewody, który je przydziela właściwym urzędnikom do załatwienia. Podobnie wszelkie pisma wychodzące z Urzędu Wojewódzkiego podpisywane są przez Wojewodę lub jego zastępcę względnie upoważnionych przez Wojewodę urzędników.

Art. 40. Poszczególni Ministrowie mogą wedle swego uznania przez swych delegatów przeprowadzać lustrację działalności urzędników z własnego etatu, wchodzących w skład Urzędu Wojewódzkiego. Tak o rozpoczęciu lustracji jak i o jej wyniku zawiadomi delegat Wojewodę.

Art. 41. Ministrowie zainteresowani wydadzą w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych szczegółowe instrukcje. określające bliżej stosunek Wojewody do istniejących dotychczas urzędów drugiej instancji, które mają wejść w skład Województw.

Art. 42. Urząd Wojewódzki wydawać będzie Dziennik Wojewódzki.

Art. 43. Uruchomienie pojedyńczych Województw będzie ogłoszone w „Monitorze Polskim".

Art. 44. Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej po upływie dni 14-tu od ogłoszenia go w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Warszawa, dnia 13 listopada 1919 r.

Prezydent Ministrów:
I. J. Paderewski.

Minister Spraw Wewnętrznych:
S. Wojciechowski.

(Dziennik Ustaw № 90 z dn. 1.XII 1919 r. poz. 490).

Projekt podziału terytorjalnego na województwa.

(Załącznik do Ustawy Tymczasowej z dn. 2 sierpnia 1919 r. o organizacji władz administracyjnych II instancji, ogłoszonej w Dz. U. M. R. i D. P. № 16, str. 514).

I. Województwo Warszawskie.

1.	Błonie	140312
2.	Ciechanów	80061
3.	Gostynin	88405
4.	Grójec	144158
5.	Kutno	101958
6.	Lipno	109388
7.	Łowicz	107598
8.	Maków	68612
9.	Mińsk	124428
10.	Mława	114372
11.	Nieszawa	114542
12.	Płock	123867
13.	Płońsk	105001
14.	Przasnysz	79482
15.	Pułtusk	118864
16.	Radzymin	81896
17.	Rawa	90936
18.	Rypin	89975
19.	Sierpce	83902
20.	Skierniewice	70094
21.	Sochaczew	74557
22.	Warszawa	275178
23.	Włocławek	127640
	Ludności	2515226

II. Województwo Łódzkie.

1.	Brzeziny	136102
2.	Kalisz	179301
3.	Koło	139597
4.	Konin	119775
5.	Łask	160580
6.	Łódź	577558
7.	Łęczyca	147601
8.	Piotrków	187704
9.	Radomsk	168625
10.	Sieradz	172052
11.	Słupca	122905
12.	Turek	122015
13.	Wieluń	202895
	Ludności	2436710

III. Województwo Kieleckie.

1.	Będzin	359363
2.	Częstochowa	220794
3.	Iłża	143660
4.	Jędrzejów	100138
5.	Kielce	179173
6.	Kozienice	137260
7.	Końskie	154238
8.	Miechów	150414
9.	Olkusz	152013
10.	Opoczno	133072
11.	Opatów	173280
12.	Pińczów	138015
13.	Radom	196468
14.	Sadomierz	131766
15.	Stopnica	158371
16.	Włoszczowa	95123
	Ludności	2623148

IV. Województwo Lubelskie.

1.	Biłgoraj	118217
2.	Biała	91457
3.	Chełm	179882
4.	Garwolin	150693
5.	Hrubieszów	141064
6.	Janów	137921
7.	Krasnystaw	126276
8.	Konstantynów	81156
9.	Lublin	209219
10.	Lubartów	114225
11.	Łuków	125764
12.	Puławy	173314
13.	Radzyń	103275
14.	Siedlce	96258
15.	Sokołów	80732
16.	Tomaszów	116697
17.	Węgrów	94393
18.	Włodawa	119933
19.	Zamość	146456
	Ludności	2406932

V. Województwo Białostockie.

1.	Augustów	89764
2.	Białystok	231548
3.	Bielsk	181623
4.	Kolno	80517
5.	Łomża	124049
6.	Ostrów	100695
7.	Ostrołęka	92143
8.	Sejny	87579
9.	Suwałki	100701
10.	Sokółka	115155
11.	Szczuczyn	72971
12.	Wysoko-Mazow.	86139
	Ludności	1362884

PRZEPISY WYKONAWCZE

do ustawy z dnia 18 listopada 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 89, poz. 485) „O obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/20".

Na podstawie Ustawy z dnia 18 listopada 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 89, poz. 485) „O obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/20" wydane zostają następujące przepisy wykonawcze:

Art. 1. Zgodnie z art. 1 Ustawy z dnia 18 listopada 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 89, poz. 485) Ministerstwo Aprowizacji w porozumieniu z Państwową Radą Aprowizacyjną oraz Ministerstwem Rolnictwa i Dóbr Państwowych określa dla każdego powiatu i każdej kategorji gospodarstw łączną normę dostaw żyta, pszenicy, jęczmienia i owsa, i podaje Starostwu do wiadomości.

Art. 2. Termin ostatecznej dostawy ilości wyznaczonych na podstawie art. 4a Ustawy z dnia 29 lipca 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 64, poz. 381), t. j. 1 styczeń 1920 r., zostaje utrzymany w mocy. W powiatach, zaliczonych przez Ministerstwo Aprowizacji, zgodnie z art. 1 Ustawy z dnia 18 listopada 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 89, poz. 485) do 3-ej kategorji, gospodarstwa poniżej 16 morgów obszaru, które dotąd kontygentu nie odstawiły, zwolnione są od wszelkich dostaw. Ilości zboża, wyznaczone na podstawie art. 1 Ustawy z dnia 18 listopada 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 89, poz. 485), przewyższające ilości zboża wyznaczone producentom na mocy art. 4a Ustawy z dnia 29 lipca 1919 r., winny być dostarczone najpóźniej do dnia 15 lutego 1920 roku.

Zwrot nadwyżki, któraby się z porównania obu kontygentów okazać miała, w żadnym wypadku nie może mieć miejsca.

Art. 3. Starostowie po wysłuchaniu opinji Powiatowej Komisji Aprowizacyjnej wyznaczają producentom kontyngenty dostaw zboża na podstawie norm, określonych przez Ministerstwo Aprowizacji (art. 1). Producenci rolni, którzy z powodu klęsk żywiołowych, nieurodzaju lub innych uzasadnionych przyczyn obowiązkowi dostawy nie mogą zadośćuczynić, winni w terminie 14-dniowym, od daty doręczenia nakazu dostawy, wnieść na ręce Starosty umotywowany rekurs do Komisji Kontyngentowej.

Art. 4. W skład Komisji Kontygentowej wchodzą Starosta lub delegowany przez niego urzędnik np. Referent Aprowizacyjny, jako przewodniczący, jeden przedstawiciel własności powyżej 100 morgów ziemi i jeden przedstawiciel poniżej 100 morgów ziemi lub ich zastępcy, powołani przez Ministra Aprowizacji na skutek przedstawienia odpowiednich organizacyj rolniczych. Orzeczenia Komisji Kontygentowej są dla producentów bezapelacyjne i zapadają na mocy większości głosów. Staroście przysługuje prawo zaskarżania decyzji Komisji Kontygentowej przed wyższą instancją (Województwa, a do chwili utworzenia Województw Ministerstwo Aprowizacji, w Małopolsce Wydział Spraw Aprowizacyjnych dla Małopolski), która decyduje ostatecznie.

Art. 5. Skupu zboża kontygentowego mogą jedynie dokonywać instytucje i firmy koncesjonowane przez Ministerstwo Aprowizacji.

Art. 6. Zgodnie z art. 4-ym Ustawy z dnia 18 listopada 1919 r. prawo gromadzenia i przechowywania żyta, pszenicy, jęczmienia i owsa, a tak-

że przetworów tych zbóż, w celach handlowych w ilościach ponad 10 centnarów metr. przysługuje wyłącznie Rządowi oraz tym instytucjom samorządowym i społecznym, kooperatywom wytwórczym i spożywczym, tudzież firmom prywatnym, które na przedstawienie miejscowej Komisji Aprowizacyjnej zostaną przez Ministerstwo Aprowizacji do tego upoważnione.

Wszystkim nieproducentom, jak również i producentom, zamieszkałym w miastach, przysługuje prawo przechowywania dla własnej konsumcji zboża lub przetworów z niego w ilościach, nie przekraczających 60 kg. przetworów zbożowych, lub 80 kg. zboża na osobę.

Art. 7. Zgodnie z art. 3 Ustawy z dnia 18 listopada 1919 r., ustalającej zasady wolnego obrotu tylko dla zboża, pozostałego u wytwórców po odstawieniu kontygentu, transporty zboża pozakontygentowego lub jego przetworów, przewożone kolejami i statkami, celem przeciwdziałania nielegalnemu obrotowi zbożem kontygentowem, winny być każdorazowo zaopatrzone w zaświadczenie Starostwa tego powiatu, z którego pochodzą, że zboże przewożone zostało nabyte od producenta, który przepisany kontyngent odstawił lub obowiązkowi dostaw nie podlega, względnie, że dany przetwór pochodzi z legalnie nabytego zboża.

Osoby przewożące zboże bez takich zaświadczeń będą karane w myśl art. 10-go Ustawy z dnia 18 listopada 1919 r.

Ilości zboża lub jego przetworów, nie przekraczające 100 kg., mogą być przewożone bez wszelkich zaświadczeń.

Art. 8. W sprawie przemiału zboża obowiązuje i nadal rozporządzenie Ministra Aprowizacji w sprawie młynów z dnia 12 sierpnia 1919 r. („Monitor Polski" № 181).

Artykuł 6-ty tegoż rozporządzenia stosuje się wyłącznie do zboża kontyngentowego i obowiązuje jedynie młyny pierwszej kategorji.

Artykuł 7-my rozporządzenia stosuje się również jedynie do młynów, mielących zboże kontyngentowe. Obrót otrębami, pochodzącemi z przemiału zboża ponadkontyngentowego, nie podlega ograniczeniom ze strony Ministerstwa Aprowizacji.

Art. 9. Wywóz zboża i ziemniaków, przetworów zbożowych i ziemniaczanych, zarówno jak wszystkich ziemiopłodów, poza granice Państwa, zarówno jak wywóz wymienionych produktów do obszarów, podległych Komisarzowi Jeneralnemu Ziem Wschodnich, jest wzbroniony. Zezwolenie na wywóz poza granice Państwa może być w drodze wyjątku uzyskane od Państwowej Komisji Wywozu i Przywozu, w drodze przewidzianej art. 7 Ustawy z dnia 18-go listopada 1919 r. „O obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/20". Zezwolenie wywozu do ziem, podległych Komisarzowi Jeneralnemu dla Ziem Wschodnich, wydaje Ministerstwo Aprowizacji.

Art. 10. W sprawie przerobu ziemniaków obowiązują nadal rozporządzenia Ministra Aprowizacji z dnia 11 września 1919 r. w przedmiocie sekwestru produkcji fabryk przetworów ziemniaczanych („Monitor Polski" № 206), z dnia 11 listopada w sprawie przerobu ziemniaków w zakładach przemysłowych („Monitor Polski" № 246) oraz z dn. 19 listopada 1919 r. w sprawie przerobu w zakładach przemysłowych zmarzniętych i zepsutych ziemniaków w kopcach („Monitor Polski" № 256).

W sprawie obrotu ziemniakami obowiązuje nadal rozporządzenie Ministra Aprowizacji, w sprawie wprowadzenia wolnego handlu ziemniakami z dnia 12 sierpnia 1919 r. („Monitor Polski" № 181). Przewóz przetworów

ziemniaczanych odbywać się może zgodnie z art. 3 Rozporządzenia Ministra Aprowizacji z dnia 11 września w przedmiocie sekwestru produkcji fabryk przetworów ziemniaczanych („Monitor Polski" № 206), jedynie na zasadzie listów przewozowych lub przepustek, wystawionych przez Urząd Ziemniaczany lub jego Oddział Poznański.

Art. 11. Rozporządzenie Ministra Aprowizacji, wprowadzające ograniczenia obrotu ziemiopłodami w powiatach, położonych blizko granicy, zachowuje i nadal swą moc obowiązującą; jedynie ograniczenie przewozu chleba zostaje zniesione.

Rozporządzenie Ministra Aprowizacji w przedmiocie zgromadzenia danych o obszarze zasiewów ozimin, dokonanych w jesieni 1919 r. („Monitor Polski" № 256) utrzymuje się w mocy.

Instrukcja dla powiatowych Komisyj Aprowizacyjnych („Monitor Polski" № 214) utrzymuje się w mocy, za wyjątkiem ustępu zawartego w 2 punkcie, a brzmiącego jak następuje: „udzielanie spożywcom zezwoleń na zakup drobnych ilości zboża na własną potrzebę wprost u wytwórców".

Art. 12. Postępowanie karno administracyjne w wypadkach przekroczenia Ustawy z dnia 18 listopada 1919 r. (Dz. Pr. P. P. Nr. 89, poz. 485) oraz niniejszych przepisów wykonawczych przeprowadza się w myśl zasad, określonych w rozprządzeniu wykonawczem Ministra Aprowizacji z dnia 27 sierpnia 1919 r. („Monitor Polski" Nr. 198), wydanem w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 13. Winny przekroczenia przepisów, zawartych w art. 10-ym Ustawy z dnia 18 listopada 1919 r. „O obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/20", w razie, jeżeli czyn jego zawiera cechy lichwy lub spekulacji, niezależnie od kary przewidzianej w art. 10 Ustawy ulegnie w drodze administracyjnej karze, przewidzianej przez Dekret Naczelnika Państwa z dnia 11 stycznia 1919 r., t. j. konfiskacie przedmiotów i aresztowi do 5 miesięcy, lub grzywnie do 50.000 marek.

Art. 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w „Monitorze Polskim". Z tym dniem tracą moc obowiązującą przepisy wykonawcze do Ustawy z dnia 29 lipca 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 64, poz. 381) oraz wszelkie rozporządzenia, wydane na podstawie powyższej Ustawy z wyjątkiem tych, które Ustawa z dnia 18 listopada 1919 r. (Dz. Pr. P. P. Nr. 89, poz. 485) oraz niniejsze przepisy wykonawcze utrzymują w mocy.

Minister Aprowizacji:
St. Śliwiński.

(„Monitor Polski" № 268 z dn. 9.XII 1919 r.).

RUCH SŁUŻBOWY.

Na zasadzie art. 14 Rozporządzenia Rady Ministrów w przedmiocie organizacji Zarządów Dóbr Państwowych zostali przez **Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych zamianowani:**

Tadeusz Wajda — naczelnikiem kancelarji w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych w Radomiu,
Karol Chlipalski — naczelnikiem Zarządu Okręgowego Dóbr Państwowych we Lwowie,
Wojciech Kurnik—radcą leśnictwa w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie,
Jan Rutkowski — radcą leśnictwa w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie,
Jan Ladenberger—radcą leśnictwa w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie,
Witold Roszkowski — radcą leśnictwa w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie,
Stanislaw Kumor—radcą leśnictwa w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie,
Jan Łonicki—lustratorem Lasów i Dóbr Państwowych w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie,
Stanisław Grotowski — lustratorem Lasów i Dóbr Państwowych w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie,
Mieczysław Szark — lustratorem Lasów i Dóbr Państwowych w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie,
Tadeusz Tomaszewski — lustratorem Lasów i Dóbr Państwowych w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie,
Maksymiljan Pallas — lustratorem Lasów i Dóbr Państwowych w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie,
Stanisław Cynk—lustratorem Lasów i Dóbr Państwowych w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie,
Józef Türkott — zarządcą Lasów i Dóbr Państwowych w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie,
Edward Karol Reiss — sekretarzem administracyjnym w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie,
Aleksander Robakowski — adjunktem administracyjnym w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie,
Stanisław Marjan Pobóg-Zarzecki — dyrektorem rachuby w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie,
Józef Chwoyko — radcą rachuby w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie,
Wiktor Józef Jurystowski — radcą rachuby w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie,
Emil Dziejowski — rewidentem rachuby w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie,
Kazimierz Popiel—rewidentem rachuby w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie,
Henryk Trombars — adjunktem kancelaryjnym w Zarządzie Okręgowym Dóbr Państwowych we Lwowie.

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. № 8341

OKÓLNIK № 70

do pp. Szefów Sekcyj, Naczelników Wydziałów oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

porozumiewania się z Wydziałem Wydawniczym Ministerstwa w sprawach wydawnictw urzędowych.

W celu zorganizowania należytej kontroli nad wszelkiemi wydawnictwami, podejmowanemi przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz podwładne mu urzędy, niniejszem polecam pp. Szefom Sekcyj, Naczelnikom wydziałów oraz Kierownikom wszystkich podległych Ministerstwu urzędów, aby o wszystkich zamierzonych wydawnictwach powiadamiali uprzednio Wydział Wydawniczy Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Jednocześnie podaję do wiadomości, że Wydział Wydawniczy w razie potrzeby może się zająć techniczną stroną wszystkich tych wydawnictw.

Warszawa, dnia 25 listopada 1919 r.

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Z. Chmielewski.

OKÓLNIK № 71

do pp. Szefów Sekcyj, Naczelników Wydziałów oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych urzędów

w przedmiocie

porozumiewania się z rządami państw obcych, względnie ich przedstawicielami w Polsce.

Niniejszem podaję do wiadomości, że jedynym łącznikiem między władzami i instytucjami państwowemi a rządami państw obcych jest Ministerjum Spraw Zagranicznych. Bezpośrednie zatem zwracanie się do przedstawicieli państw obcych może spowodować niepożądaną zwłokę w załatwianiu spraw. Wobec tego do rządów państw obcych, względnie ich przedstawicieli w Polsce, należy zwracać się jedynie za pośrednictwem Ministerjum Spraw Zagranicznych i wszelką odnośną korespondencję skierowywać przez Wydział Prezydjalny.

Warszawa, dn. 26 listopada 1919 r.

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Z. Chmielewski.
